A°. 1835. N°. 91.

DONDERDAG DEN 12den NOVEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO *den* 9 *November* 1835.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 31sten October ll., No. 1196/1088, is tot *Adjunct-Afslager* benoemd, SAMUEL JUDA LIJONS.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met* 1 *September* 1835.)

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, 29 *Augustus.* Men verneemt, dat men zich tegenwoordig aan het Departement van Financien bezig houdt met het opstellen der, in de maand October aanstaande te openen zitting van de Staten-Generaal, aan dezelve aan te bieden veranderingen en wijzigingen in de wet op de personele belasting.

AMSTERDAM, 31 *Augustus.* Men schrijft uit Utrecht dd. 30 Augustus: Men verneemt, dat de ex-predikant H. P. Scholte op Zondag den 23sten Augustus, niettegenstaande zijne veroordeeling en dagvaarding voor de regtbanken van Tiel en 's Hertogenbosch, zich op nieuw verstout heeft, te Gameren, in de nabijheid van Zalt-Bommel, eene zoo genaamde Godsdienstoefening te willen houden, waartoe zich eene groote menigte ook van nieuwsgierigen, gedeeltelijk Roomschgezinden en Joden, onder den blooten hemel vereenigd had, terwijl hij eenen boerenwagen had beklommen: dat de herhaalde afmaningen van den Heer Burgemeester vruchteloos geweest zijn en door Scholte met onbescheidenheid zijn beantwoord, zoo dat dezelve eindelijk is genoodzaakt geworden tot de gewapende magt, bestaande uit een 50tal kurassiers en 30 infanteristen, zijne toevlugt te nemen, die dan ook de Scholtianen hebben uiteengedreven, nadat zij, die uit nieuwsgierigheid zich bij dezelve gevoegd hadden, op het gezigt der krijgslieden in de verte, waren weg gegaan.

FRANKRIJK.

PARIJS, 25 *Augustus.* Volgens brieven uit Algiers van den 15den Augustus, is de nieuwe bevelhebber der Fransche kolonie in Noord-Afrika, Maarschalk Clausel, den 10den aldaar aangekomen. De Maarschalk had zich den 7den in de kleine haven Port-Vendre, bij Perpignan, op de stoomboot *le Ramier* ingescheept. Daar hij onder weg iets van de oproerige tooneelen, die te Barcelona hebben plaats gehad, vernomen had, en hij het van belang rekende, om, zoo deze gebeurtenissen wezenlijk van eenen ernstigen aard waren, het vertrek van het vreemden-legioen naar Katalonie te verhaasten, wendde hij allereerst den steven naar Barcelona. Na aldaar inlichtingen omtrent het voorgevallene te hebben ingewonnen, begaf hij zich naar Palma, op Majorca, alwaar hij de Fransche oorlogschepen vond, die de eerste afdeeling van het vreemden-legioen aan boord hadden. Hij had daar onderhandelingen met den Spaanschen bevelhebber der Balearische eilanden, en gaf aan dezen in bedenking, of het, bij den bedenkelijken toestand van Katalonie, niet wenschelijk zou zijn, om de reeds aangekomene bataljons van het vreemden-legioen dadelijk naar Barcelona en Tarragona te zenden, ten einde de aldaar plaats hebbende moordtooneelen te stuiten. Men scheen echter niet geneigd tot het omhelzen van dit denkbeeld, en wilde eerst de tweede afdeeling van het legioen, of ook nadere bevelen uit Frankrijk afwachten. [Sedert moet men echter op Majorca ten dezen tot andere gedachten gekomen zijn, daar van de zijde der Fransche regering reeds berigt is, dat het vreemden-legioen den 15den van Palma naar Tarragona onder zeil is gegaan.] Den 9den des avonds vertrok de Maarschalk met de stoomboot uit Palma, en reeds den volgenden dag, des namiddags ten twee ure, kwam hij voor Algiers aan. Hij werd door de bevolking dier stad met de uitbundigste vreugdebedrijven ontvangen. Er had eene algemeene verlichting plaats, en twee nachten achtereen werd zijne aankomst door dansen op de openbare plaatsen gevierd. Al dadelijk gaf de Maarschalk aan de overheden, die hem kwamen begroeten, te kennen, dat het de meening der Fransche regering was, om den hoon, dien Abdel-Kader aan de Fransche wapenen had aangedaan, op eene schitterende wijze te wreken. Te dien einde zouden in September aanstaande 12000 man Fransche troepen uit het zuiden van Frankrijk naar Oran oversteken. De Maarschalk zou zich zelf aan het hoofd der onderneming tegen Abdel Kader plaatsen. De vreugde die een en ander te Algiers verwekt heeft, was echter door de verschijning der cholera in die stad aanmerkelijk gematigd. Men had reeds maatregelen moeten nemen, om het uitwijken der Europesche bewoners van Algiers naar andere plaatsen te beletten.

Den 11den Augustus is te Algiers eene dagorder aan het leger openbaar gemaakt wegens eene op den vijandigen stam der Hadjouten behaalde overwinning. Uit eene uitdrukking dier dagorder moet men opmaken, dat de Franschen in Afrika de barbaarsche gewoonte der Arabieren, om aan gesneuvelde vijanden de hoofden af te houwen, beginnen na te volgen. De Luitenant-Generaal Rapatel, die de dagorder heeft onderteekend, zegt daarin: „Dertien hoofden van vijanden, 350 stuks hoornvee, en een honderdtal schapen, geiten, kameelen, paarden en muilezels zijn in handen onzer soldaten gebleven."

DUITSCHLAND.

Men schrijft uit Aken van 26 dezer: Bij het gisteren hier gehouden, sterk bezochten maskeradenbal in de zaal van onzen Schouwburg, had een ongeval plaats dat het genoegen onaangenaam stoorde en ligtelijk ernstiger gevolgen had kunnen hebben. De ten dienste van het orkest opgerigte stellaadje stortte plotselijk onder het spelen der muzijkanten in en kwam met al de toonkunstenaars en de instrumenten neder op het beneden hen geplaatste bufet. Gelukkiglijk is niemand zwaar bezeerd, daarentegen hebben de instrumenten te meer geleden.

Mengelwerk.

DE SCHOT EN DE KLIPGEIT.

Zonder het uitgestrekte nut onzer breede en wel onderhoudene landwegen in het allerminst te willen betwisten, kan men echter ook het schilderachtig schoone niet ontkennen van die naauwe paden in Spanje, Griekenland en Schotland, die, in de rots en op de steile helling der bergen gehouwen, den reiziger als zwevende tusschen eenen afgrond en eenen regtstandigen muur vertoonen. Zelden zijn deze paden breed genoeg voor twee paarden naast elkander, maar dikwijls zoo naauw, dat twee menschen elkander niet voorbij kunnen, ja dat zelfs een enkel persoon zich zonder gevaar niet ronddraaijen kan. Om deze reden, en om alle ontmoeting te voorkomen, die niet dan gevaarlijk zou kunnen wezen, plegen ook de reizigers, die aan deze paden gewoon zijn, alvorens dezelve te betreden, luide zekere woorden te schreeuwen, waardoor zij te kennen geven, dat niemand aan de andere zijde des pads hetzelve zoude inslaan, omdat het van dezen kant bereids ingenomen is. Intusschen gebeurt het dikwijls, dat nieuwelingen deze voorzorg verzuimen en elkander dus menigmaal op het midden van het pad ontmoeten. In dit geval wil gewoonlijk niemand noch terugkeeren noch den kant van den muur afstaan, om den anderen voorbij te laten, en er ontstaat eene worsteling, ten gevolge waarvan de beide vechters veelal te zamen in den afgrond storten. Iets dergelijks had plaats met eenen Schotschen bergbewoner; Walter Scott zelf heeft ons het verhaal daarvan medegedeeld

Deze Schot, alvorens het naauwe pad in te slaan, welks geheele lengte hij niet afzien kon wegens den bogt, dien de berg maakte, hief zijnen kreet van waarschuwing aan. Deze bleef zonder antwoord, en onze Schot begaf zich welgemoed op weg. Een nationaal deuntje fluitende met eene juistheid, welke zeer zeker menig kunstenaar op die plaats hem niet zoude hebben nagebootst, en nu en dan eens zijnen kreet van waarschuwing herhalende, was hij zonder ongeval tot aan de plaats gekomen, waar de bogt des bergs het meest uitstak, toen hij, dezen hoek omdraaijende, zich op eenige schreden afstands van eene klipgeit bevond, die hem te gemoet kwam. Het gold hier niets minder dan het leven. De bergbewoner en de klipgeit bleven plotseling stilstaan, en zagen elkander met eene soort van bedwelming aan. En inderdaad was voor beiden de gesteldheid netelig. Het pad, naauwelijks breeder dan twee handen, geleek veel naar eenen reep van steenen, uitstekende uit eenen muur van honderd voet hoog. Ook wanneer hij geheel vrij in zijne bewegingen ware geweest, zoude de Schot den terugweg niet hebben durven aannemen; en zulks thans in de tegenwoordige omstandigheden te beproeven, zoude om naar de bekende gewoonten zijns vijands ten ocr... deelen, een geschikt middel geweest zijn,

om zich aan eenen aanval van achteren bloot te stellen. Van den anderen kant waren de gevolgen van openlijken strijd niet minder te duchten. De bergbewoner bleef dus, in zijne onzekerheid, onbewegelijk stil staan. De klipgeit, alsof ook zij over de zaak nagedacht en zich overtuigd had, dat er geen goed middel te baat konde genomen worden, bewoog zich evenmin, en bleef haren vijand onafgebroken aanstaren. — Na aldus een uur lang elkander in de oogen te hebben gezien, boog de Schot, wiens beenen begonnen te beven en wiens hoofd eenigermate duizelig werd, langzamerhand de knieën en legde zich uitgestrekt op den grond neder. De Klipgeit, die zeker dacht niets beters te kunnen doen, dan al de bewegingen haars vijands na te volgen, ging met dezelfde voorzorg regtuit op het pad liggen. Er verliep eene geruime poos alvorens een hunner eenige poging deed om deze nieuwe stelling te verlaten. De Schot zag al het gevaar in, om van zijnen kant den aanval te beginnen; en ook de Klipgeit scheen in haar voornemen te volharden, om slechts verdedigenderwijze te werk te gaan. Eindelijk bedacht de Schot, dat misschien een plotselijk geraas zijnen vijand verschrikken en hem tot eenen gevaarlijken sprong bewegen zoude; hij hief een geschreeuw uit al de kracht zijner longen aan; doch niets was in staat de Klipgeit te verwrikken. Toen, om zijn oormerk door een ander middel te bereiken, stond de bergbewoner zoo snel op als de voorzigtigheid zulks toeliet; maar de Klipgeit, zonder met overhaasting te werk te gaan, rigtte zich insgelijks met eene wijze langzaamheid op, en de twee vijanden bevonden zich weder tegenover elkander, en zagen elkander als voorheen in de oogen. Zij durfden elkander echter evenmin als vroeger aanvallen en de Schot, zijne liggende houding hervat hebbende, ging ook de Geit, met eene naauwkeurigheid van nabootsing, waarmede zij het meerdere verstand haar vijands scheen te erkennen, op nieuw liggen.

De uitslag dezer worsteling van geduld en onbewegelijkheid werd langs hoe onzekerder, toen de Klipgeit, om niet ten achteren te blijven, besloot om op hare beurt eene poging te beproeven. Zij stond met behoorlijke snelheid op, en trad voorwaarts met langzamen tred en neêrgebogen kop. Aan de welberadene en vaste houding, waarmede de Klipgeit naderde, begreep de Schot, dat het oogenblik van krisis gekomen was. Hij behield zijne stelling, welke hij als gunstiger voor de verdediging beschouwde, en al zijne koelbloedigheid verzamelende, wachtte hij aldus de Geit af. Op het oogenblik, toen de Geit haren kop naar den grond boog om hem te stooten, greep hij haar bij een' harer horens, en het gelukte hem, haar het evenwigt te doen verliezen; maar deze hevige poging zijn geheel ligchaam tevens geschokt en uit deszelfs plaats gebragt hebbende, volgde hij zijnen vijand in den afgrond. Gelukkiglijk (indien wij althans partij kiezen voor den mensch tegen het dier) moest, volgens de respectieve stelling der twee vallende ligchamen, de Klipgeit hem tot schild dienen, zoodat de Schot, tegen alle waarschijnlijkheid aan, met eenige ligte kneuzingen er afkwam, en den volgenden dag het gevecht verhalen en als zegeteekenen zijner overwinning, de leden van den overwonnenen aan zijne tafel opdisschen konde.

DE DUIVELSBRUG.

Niets is geschikter om den geest levendig te treffen en tot verbazing op te wekken, dan de door menschenhanden ondernomene werken, tot het uit den weg ruimen der hinderpalen, welke door de natuur schijnen gelegd te zijn. Overal vindt men blijken van zijn genie en van zijne kracht, maar nergens bewondert men dezelve meer dan in de wonderwerken, welke hij heeft moeten daarstellen om gemeenschapswegen in Zwitserland en Italie aan te leggen, en waaronder voornamelijk verdienen gerangschikt te worden de bruggen, die over onafzienbare afgronden en vreeselijk woedende stroomen geworpen zijn.

De merkwaardigste dezer bruggen is de zoogenaamde *Duivelsbrug*, niet alleen om de brug zelve, maar ook vooral om de verschrikkelijke plaats, over welke dezelve gebouwd is, en die als het ware beeld der hel mag beschouwd worden. De boog der brug heeft eene opening van 75 voet, en bij het zien dezer stoute onderneming kan men onmogelijk begrijpen, door welke tooverkracht de bouwmeester dit werk heeft kunnen ten uitvoer brengen. De stroom, alvorens onder de brug heen te loopen, werpt zich van eene hoogte van honderd voet naar beneden, en komt vervolgens met weergalooze woede tegen de rotsen aanbruisen. De vallei levert een akelig aanzien; van alle kanten ziet men niets dan verbazend groote, naakte en zwarte rotsen, tusschen welker toppen men hier en daar slechts een weinig lucht ontwaart! vreesselijke bergengten, waar de zon nimmer hare stralen schiet, waar nimmer stilte geheerscht heeft, en waar nimmer de groeikracht zich zal vertoonen! Hier, zoo ergens, is de ware Chaos; en echter heeft te midden van dezen Chaos de nijvere hand des menschen eene brug aangelegd! Ook hebben deze rotsen reeds van de losbarstingen van geschut weergalmd; want de Oostenrijkers en Franschen hebben hier reeds gevechten geleverd, en deze brug, herhaaldelijk genomen en hernomen, heeft dikwijls stroomen bloed zien vloeijen als om haren naam te beter te verdienen.

Men heeft krijg gevoerd in deze naauwe bergpassen en dezelve elkander betwist met eene woede, te moorddadiger, daar de wapenen niet het meeste gevaar aan de strijders boden; want de minste valsche stap was toereikende om in eenen afgrond te vallen of in den stroom te verdwijnen.

Deze verschrikkelijke valleijen volgen elkander in ééne reeks op, en men verlaat een gevaar om slechts een tweede te trotseren. De Reus stroomt met ongeloofelijke snelheid en woede door al de hemelhooge rotsen heen als om den grond aan te toonen; en de Duivelsbrug is niet de eenige, welke de stoutheid des menschen over deze afgronden gelegd heeft, om de gemeenschap te onderhouden. Men telt er tot vijf; en zoo die, welke wij hier vermelden, de beroemdste is, bestaat er ook nog eene andere, welke de reizigers nimmer verzuimen te gaan bezoeken. Zij bestaat uit eenen boog geworpen op twee uitstekende rotspunten, die aan weerskanten van den stroom als natuurlijke grondzuilen dienen. Eene oude overlevering des lands heeft aan deze brug den naam van *Monnikssprong* doen geven.

Men zegt, dat een monnik een jeugdig meisje geschaakt had, en dat hij, om niet vervolgd te worden, haar gedwongen had hem te volgen in deze zoo woeste oorden, in welke, naar men geloofde, zich alleen duivels en booze geesten konden wagen. De monnik kwam aan den rand der rots en bleef voor den afgrond stilstaan, verschrikt door het gekletter van den stroom, die aan zijne voeten bruiste. Hij bleef hier eenige oogenblikken met het van schrik verstijfde meisje radeloos staan, toen hij eensklaps een wanhopig besluit nemende, haar in zijne armen vatte en met eenen forschen sprong de andere rotspunt bereikte! Toen men in lateren tijd de brug over deze twee rotspunten legde, herinnerde men zich den monniksprong, en gaf dien naam aan den nieuwen weg.

Deze soorten van bruggen over afgronden loopende, zijn niet zeldzaam; de reizigers hebben daarvan talrijke beschrijvingen gegeven, en men verhaalt zelfs, dat in Zuid Amerika de Indianen van den eenen berg naar den anderen gemeenschaps-bruggen daargesteld hebben, lang nog eer men in Europa de kunst om hangende bruggen te vervaardigen gekend hebbe. Deze bruggen in de nieuwe wereld bestaan uit matten en touwen, uit boomschorsen gevlochten. De minste wind brengt dezelve in beweging, en derzelver groote lengte doet dezelve eenen zoodanigen bogt beschrijven, dat men den overtogt bijna ongeloofelijk zoude wanen. De Indianen echter weten deze bruggen zeer snel over te loopen, hoewel elk hunner schreden aan dezelve eene hellende beweging geeft, die zich op beide uiteinden doet gevoelen. Zelden durft een Europeaan hen volgen en zich op eenen zoo broozen steun verlaten. En geen wonder, er is noch touw noch leuning, om tegen de gevolgen van den minsten misstap te beveiligen, en ten ware men daaraan gewoon is, moet het hoofd draaijen en duizelig worden, wanneer men een blik werpt in den ontzettenden afgrond, boven welken men eigenlijk in de lucht hangt.

DE MAN ONDER DEN BEER.

Cornelis Gerritz Jonge Kees van Zaandam, voerende het schip *de Hoop op den Zwarten Walvisch*, lag in 1663 met zijn schip in het ijs nabij de kust van Groenland. Het scheepsvolk, door het vangen van twee walvisschen vermoeid, lag in de kooijen, behalve zij, die op het dek de wacht hielden. Een van hen bemerkte eenen beer, op zijne achterste pooten op het ijs zittende, waarop zij dadelijk, zonder de anderen te waarschuwen, besloten, om er op los te gaan. Doch de wakkere scheeps-bevelhebber, die, wanneer er iets te doen valt, nooit een der laatsten was, gaf bevel, nog eene sloep uit te zetten, zoo veel volk als daartoe noodig was te roepen en de overigen te laten rusten. De Beer intusschen ziende, dat deze toebereidselen hem golden, nam de vlugt en sprong in zee.

Ondertusschen omringden hem de sloepen. De Kommandeur bereikte hem het eerst, en stak de lans hem dwars door het lijf, zoodat de ingewanden er uit kwamen. Om de huid niet al te zeer te beschadigen wilde hij hem niet kwetsen; maar liet hem zwemmen, oordeelende, dat hij genoeg getroffen was, en welhaast zoude sterven. Doch de beer, hoewel doodelijk gewond, klauterde met veel vlugheid op eene 5 voet boven het water liggende, vlakke ijsschots, en ging daar liggen als eene kat, die op hare prooi loert.

De Kommandeur meenende dat hij lag te sieltogen, begeeft zich met de lans in de hand op de schots, om hem verder af te maken. Doch hoe groot was aller verbaasdheid, toen zij den Beer, van op eenen afstand van 24 voeten hem zagen bespringen. De zeeman, hierdoor verrast, verloor de lans en geraakte onder den Beer, die den ongelukkige zijne vreesselijke klaauwen op de borst zette, en gereed stond hem te verscheuren. Het volk, zijn gevaar ziende, hief een vervaarlijk geschreeuw aan, om den Beer te verschrikken. Claas Niele van Westzaan, de kloekste van allen, sprong met eenen haak op de schots, om hem te ontzetten, welk wapen den moedigen man, in zijne loffelijke poging, intusschen weinig gebaat zoude hebben. De andere sloep naderde nu ook de schots, om Niele ter hulpe te snellen; doch eer zij hem kon genaken, had de Beer, op het geschreeuw der schepelingen, zijne prooi verlaten. Toen hij zich kort daarna weder vertoonde, werd hij eindelijk door de bemanning der sloepen afgemaakt.

Jonge Kees heeft nog eenige reizen gedaan; doch heeft, na deze ontmoeting, nimmer weder zijne volle gezondheid genoten. Hij ging eindelijk te Zaandam stil leven, en liet voor aan het huis, door hem bewoond, ter eeuwiger gedachtenis zijner wonderbare redding, eenen steen met dit voorval plaatsen, hebbende dit huis nog ten huidigen dage, even als vroeger deszelfs bezitter, den naam van *man onder den beer* behouden.

Overigens vindt men ook nog in de familie van Jonge Kees, met welke de inzender van dit artikel vermaagschapt is, zijn portret benevens drie schilderstukken alle door ééne en dezelfde hand vervaardigd; zij stellen het oogenblik voor, dat de beer Jonge Kees bespringt. Een derzelve draagt tot opschrift eenige dichtregelen, waarin het voorval verhaald wordt, hetwelk hier kortelijk is medegedeeld.

Te PARAMARIBO, bij L. J. ENGELBRECHT.